

# РЕШЕНИЕ

№ 1902

гр. София, 21.03.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44  
състав,** в публично заседание на 05.03.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова**

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **734** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Жалбоподателят [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] оспорва Р. акт №[ЕИК] от 13.06.2012г. като нищожен по отношение на определения дължим данък по ЗКПО за периода от 01.01.2005г. до 30.11.2005г.

Поддържа в жалбата до съда и уточнение по делото, че с Решение №2463/16.10.2012г. Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ /понастоящем Дирекция Обжалване и данъчно осигурителна практика/ - [населено място], е обявил за нищожен ревизионен акт /РА/ №[ЕГН]/13.06.2012г. на осн. чл.149, ал.5 от АПК, в частта на определените задължения по закона за данък върху добавената стойност за период от 01.01.2005г. до 30.11.2005г.

Съгласно чл.149, ал.5 от АПК административните актове могат да се оспорват с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето. На същото основание моли съдът да обяви за нищожен цитираният РА, в частта на определените задължения по ЗКПО за 2005.

Поддържа, че при анализа на счетоводните документи за период 01.01.2005г. - 31.12.2005г. по ЗКПО, се определя дължим корпоративен данък в размер на 11 810.96лв. и лихви в размер на 9 118.15 лв.

Ревизията установява, че счетоводството на дружеството се води съобразно Закона за счетоводството и счетоводните стандарти. Представени са хронологични регистри, оборотни ведомости за всички ревизирани години, копия на годишни данъчни декларации, Договори за заеми, разрешение за строеж, главна книга,

хронологии на сч. сметки 401, 304, 501, гр.60, гр.45, 421, копия на нотариални актове за закупуване на недвижими имоти, копия на договори за наем, удостоверения за въвеждане в експлоатация, фактури за дълготрайни активи, документи за дължими, начислени и внесени осигурителни вноски. Сочи, че за 2005г. и 2006г. представените оборотни ведомости са непълни, поради това, че счетоводителят към онзи момент отказва да предостави счетоводните документи на дружеството. В тази връзка са изложени аргументи досежно приложението на чл.18 и сл. от ДОПК. Единствено на база на оборотните ведомости за 2005г. ревизиращите са приели, че недостигът на парични средства в касата в размер на 87 786.45 лв. са извършени плащания от източник, свързан с търговската дейност на дружеството поради недоказан друг източник. Според жалбоподателя този извод е единствено и само предположение, без същият да е формиран на база изследвания на използвани активи, труд и продажби. В тежест на ревизиращите е било да установят основа за облагане с този вид данък, точна сума на прихода, реализиран от конкретни недекларирани продажби. Това от своя страна е довело и до корекция на финансовите резултати по години, като за 2005г. са определени посочените по-горе суми.

Още повече, че финансовият резултат за финансовата 2005г. е преобразуван с непризнатото право на приспадане на данъчен кредит за доставките за период 01.01.2005г.-30.11.2005г. В тази част РА е обявен за нищожен.

Жалбоподателят поддържа и, че не би могло на база на нищожност в частта на Закона за данък върху добавената стойност, да се третира Р. акт за правилен и законосъобразен в частта по ЗКПО единствено и само на база правната норма на чл.109, ал.1 от ДОПК. Според нея не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация.

При тези фактически твърдения моли съдът съдът да постанови решение, с което обявите и в частта по ЗКПО за 2005г., ревизионния акт за нищожен.

Ответникът чрез юрисконсулт К. оспорва подадената до съда жалба, като счита същата за неоснователна и моли съдът да я отхвърли като такава.

Представителят на Софийска градска прокуратура също счита жалбата за неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 149, ал.5 от АПК, административният акт, какъвто безспорно е РА, могат да се оспорят с искане за прогласяване на тяхната нищожност, без ограничение във времето.

Оспореният ревизионен акт е бил обжалван и по административен ред пред Директора на Дирекция „О.“, а понастоящем „ОДОП“ с твърдения за неговата незаконосъобразност. С Решение №2463 от 16.10.2012г. на Директора на Д., жалбата с вх.№ 53-00-719 от 10.08.2012г. в частта по изложените възражения по съществото на спора, е оставена без разглеждане. Липсва произнасяне на Директора на Д. относно нищожност на оспорения административен акт, в частта по определените данъчни периоди за 2005г. по ЗКПО. В този смисъл съдът намира, че същият мълчаливо е потвърдил РА в тази му част, вкл. и, че не е нищожен.

Следователно подадената до съда жалба се явява процесуално допустима, подадена от лице, което има право да оспори процесния РА №[ЕИК] от 13.06.2012г.

на Главен инспектор по приходите при ТД на НАП, който е и адресат на акта.

Разгледана по същество жалбата, е неоснователна по следните съображения:

Видно е от Ревизионен Доклад №1201043 от 21.03.2011г., че същият е издаден на осн.чл. Заповед за възлагане на ревизия №111224 от 26.10.2011г. изменена със Заповед №1201043 от 06.02.2012г., представени по делото.

Същият ревизионен доклад е неразделна част от обжалвания процесен по делото РА№011201043 от 13.06.2012г.

Според ЗВР№1201043 от 06.02.2012г., ревизията обхваща следните видове задължения, в случая корпоративен данък от 01.01.2005г. до 31.12.2010г. Посочено е, че ревизията следва да завърши в срок до 07.03.2012г.

По делото няма спор, а това се признава и в Решение №2463 от 1.10.2010г., че ревизията по определените задължения по ДДС е следвало да стане до 31.12.2010г., а Заповед № 1112246 за възлагане е издадена на 26.10.2011г. вкл. и за корпоративен данък от 01.01.2005г. до 31.12.2010г.

Нормата чл.109 от ДОПК, ал.1 и ал.2, сочи, че не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация. Срокът по ал. 1 не тече, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването на данъчните задължения.

По делото се представят Заповед № РД-01- от 05.01.2010г. на Директора на ТД на НАП относно определяне на компетентния орган да издава заповеди за възлагане на ревизия, измежду които и В. С. М. под номер 2 от заповедта. За последната се приложи и допълнително споразумение относно заеманата от нея длъжност. Според Заповед за компетентен орган от 15.05.2011г., като такъв е определен Ц. Р., която е издала и оспорения РА.

От доказателствата по делото, което е в доказателствена тежест на ответника, не се установява да е образувано наказателно производство от изхода на което зависи установяването на данъчните задължения.

Видно е, че оспореният ревизионен акт е издаден и въз основа на ЗВР№1201043 от 06.02.2012г., в която се определя ревизията да обхване следните видове задължения, в случая корпоративен данък от 01.01.2005г. до 31.12.2010г. Посочено е, че ревизията следва да завърши в срок до 07.03.2012г. Заповедта е връчена на жалбоподателя на дата 13.02.2012г.

ЗВР от дата 26.10.2011г., е връчена на дружеството жалбоподател на дата 07.11.2011г., като съдът приема, че това е датата, на която е започнала и ревизията срещу [фирма].

Видно от жалбата и писмените бележки на жалбоподателя, се прави освен възражение по чл.109 от ДОПК и възражение за изтекла погасителна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Съдът приема, че двата срока са различни по своя характер и последици. Този по чл. 109, ал. 1 от ДОПК е преклузивен и има за последица невъзможността за приходния орган да упражни правомощието си за извършване на ревизия.

Срокът по чл. 171, ал. 1 ДОПК е погасителен и изтичането му има за своя последица пораждаване в полза на длъжника на преобразуващото право да иска погасяване на правото на кредитора на принудително изпълнение.

Срокът за образуване на ревизионно производство е процесуален, поради което нормата, която го регулира, е тази която е действаща към момента на издаване на

заповедта за възлагане на ревизията.

Погасителната давност е материалноправен институт, поради което приложима е разпоредбата, която е в сила към момента на възникване на задължението.

За конкретния случай, приложимата разпоредба за образуване на ревизионното производство е чл. 109, ал. 1 от ДОПК, тъй като заповедта за възлагане на ревизията е издадена именно при действието на този кодекс.

Приложимата разпоредба за погасителната давност за данъчните задължения за 2005г., е чл.171, ал.1 от ДОПК.

Съгласно чл. 109, ал. 1 от ДОПК не се образува производство за установяване на задължения за данъци по този кодекс, когато са изтекли пет години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена декларация.

Съгласно чл. 112, ал. 1 от ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията.

Началният момент на този срок за задължението за корпоративния данък за 2005 г. е 01.01.2007 г. и изтича на 01.01.2012 г.

Заповедта за възлагане на ревизията е издадена на 26.10.2011г. т.е. преди изтичане на 5-годишния срок за извършване на ревизията за посочените задължения.

Нормата на чл.109, ал.1 от ДОПК регламентира, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по кратък срок.

За да се прецени кога процесната ревизия е спряла давностния срок по чл.34 от ДОПК следва да се съобрази, кога едно ревизионно производство се счита започнало, Това е така защото първото необходимо действие за започване на данъчната ревизия е връчването на заповедта за образуване на ревизионното производство. В конкретния случай това е станало на 07.11.2011г., видно от разписката за връчване на ЗВР 01112246 от 26.10.2011г., към който момент 5-годишния давностен срок за задълженията за ЗКПО за 2005г., не е изтекъл.

Не се установява обжалваният ревизионен акт да страда от такъв порок, съотнесен с всяко едно от основанията по чл.146 от АПК, та съдът да прогласи неговата нищожност и на тези основания, поради което жалбата на [фирма] е неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150лв., тъй като ответникът е бил представляван в процеса от юрисконсулт К..

Воден от горното, съдът

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] против Ревизионен акт №[ЕИК] от 13.06.2012г. издаден от Ц. Р. на длъжност Главен инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], да се прогласи за нищожен в частта по определения дължим данък по ЗКПО за периода от 01.01.2005г. до 30.11.2005г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от В. А. М. адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП , сумата от 150лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: